

Turki so kleli, a beguncev le niso mogli prikleti. Glavar, ki je že toliko okrevljal, da je mogel drugi dan na čilega vranca, je ukazal, še ves zelen od jeze, zanetiti bližnji grad, ki so ga že itak oropali. Turška drhal si je hladila jezo, zroč v velikanski plamen, ki je švigal na vseh straneh iz grajskega poslopja, ter odjezdila dalje v globoko Turčijo . . .

Po mnogih neprilikah in nezgodah sta dospela Belčičevka in sin srečno na svoj dom v Povodje. Za srečno rešitev sta se šla vsako leto povečkrat zahvalit Mariji na Goro.

Mož se ni povrnil. „Samo da bi ga Turki ne ujeli!“ je zavzdihnila Belčičevka vselej, kadar je pravila radovednim ljudem, kako je pekla širokohlačarjem kruh. „Samo da bi ga Turki ne ujeli!“ je torej zavzdihnila pa pristavila: „Zakaj kdor pride Turkom živ v pest, zanj bi bilo boljše, da bi ne bil rojen. A jaz bi jim še rada pekla kruh, samo da bi možu ne storili nič žalega.“

Tako je pravil kmet sinu. Solnce je tedaj že zašlo, da nista vedela kdaj, in storil se je že mrak. Zadela sta težke krampe na ramo ter odkorakala molče domov. Menda sta iznova razmišljala o onih žalostnih in grozljivih turških časih.

Kos in trnjolica.

Spisal *Mihael Levstik.*

Bila je zopet mila, cvetoča pomlad. Na vrh vitke smreke, ki je rasla ob gozdnem robu, je ob solničnem vzhodu in ob večernem mraku sedel kos. Njegova doneča pesem se je razlegala daleč naokolo, in vse stvari v bližini so slastno poslušale te čarobne glasove. Tudi skromna trnjolica, ki je rasla v družbi drugega grmičja pod smreko, je bila vsa zamaknjena v prelepo kosovo petje.

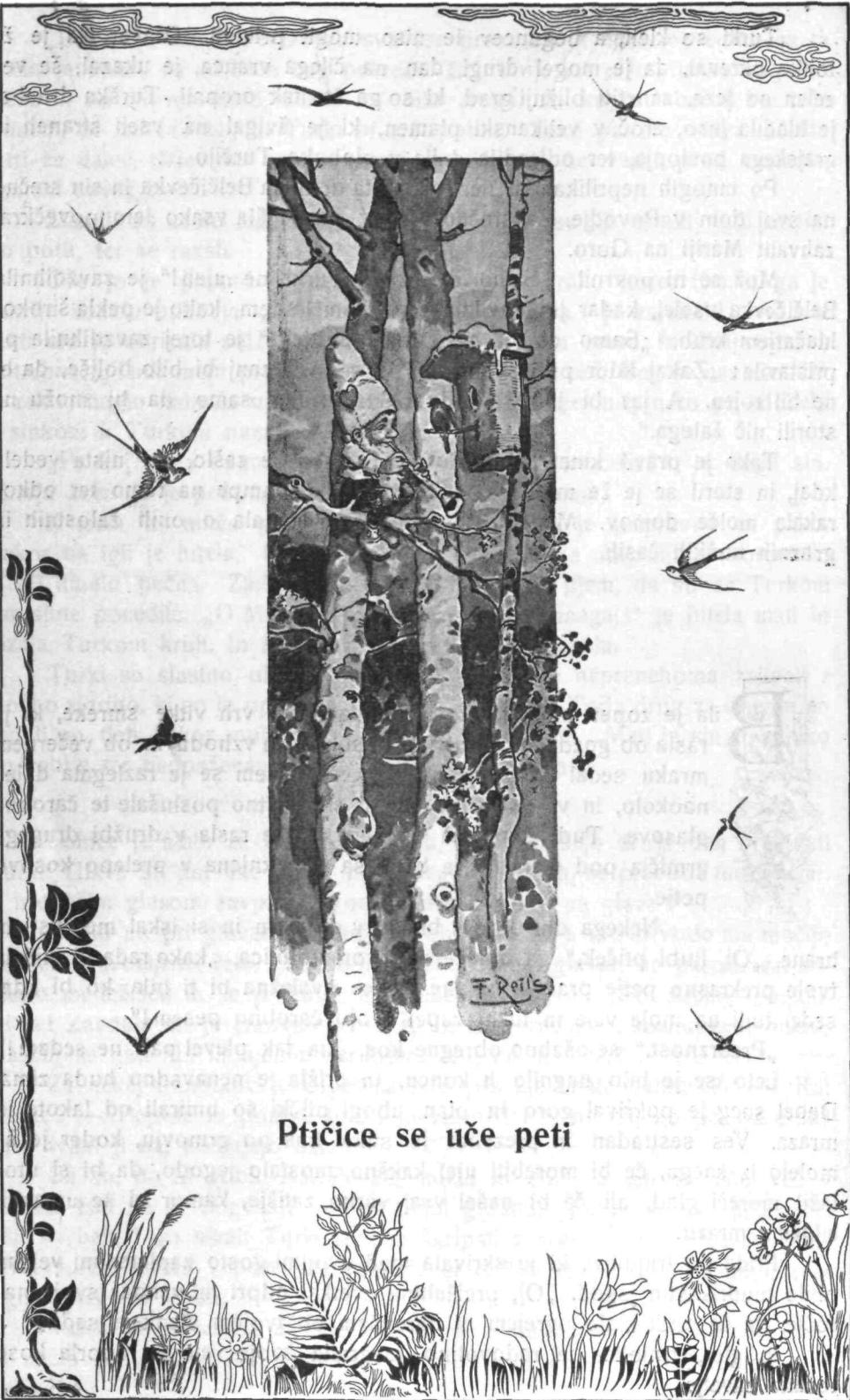
Nekega dne je kos brskal v grmovju in si iskal med listjem hrane. „Oj, ljubi ptiček,“ ga boječe nagovori trnjolica, „kako rada bi slišala tvoje prekrasno petje prav iz bližine. Kako hvaležna bi ti bila, ko bi kdaj sedel tudi na moje veje in tukaj zapel svojo čarobno pesem!“

„Predrznost,“ se ošabno obregne kos, „na tak plevel pač ne sedam!“

Leto se je bilo nagnilo h koncu, in prišla je nenavadno huda zima. Debel sneg je pokrival goro in plan, ubogi ptički so umirali od lakote in mraza. Ves sestradan in prezebel je stikal kos po grmovju, koder je še molelo iz snega, če bi morebiti ujel kakšno zaostalo jagodo, da bi si utolažil moreči glad, ali če bi našel vsaj varno zatišje, kamor bi se umaknil silnemu mrazu.

Pride do trnjolice, ki je skrivala med svojimi gosto zapletenimi vejami obilo modrikastih jagod. „Oj, prežlahтна cvetka, odpri mi vendar svoje naročje, da se ondi malo ogrejem in okrepčam ob tvojem sladkem sadu!“

In glej, trnjolica je radovoljno razgrnila svoje veje ter odprla kosu rešilno zavetje.

Ptičice se uče peti